

Téma týždňa : Jar prichádza

- vymenuje ročné obdobia
- uvedomuje si zmeny v prírode počas roka
- identifikuje prvky počasia a realizuje krátkodobé pozorovania zmien v počasí.
- identifikuje niektoré písmená z abecedy
- skladá, spája z rôznych materiálov priestorovú zostavu pomenuje ju.

Prezentácia:

Jarné príbehy:

Prečo je snežienka biela

Keď sa snehová vločka dotkne zeme, premení sa na hmlistý obláčik. Zohrieva svojim dychom koreňky spiacich kvetov. Ved' zima býva dlhá a tuhá. Ale aj biela. Biela ako briezky, chvejúce sa nad hladinou jazera. Biela ako hlávky snežienok.

Raz sa jedna snežienka zobudila skôr ako zvyčajne. Bolo to v tých dávnych časoch, keď snežienky neboli biele, ale pestrofarebné. Každý lupienok mali iný: zelený, ružový, belasý... Pod zemou bolo studeno a vlhko, nehybne a pusto. Len vietor preberal prstami po puklinách v poli ako po dierkach písťalky.

„Ako to, že nespíš?“ spýtal sa snežienky.

„Rada by som sa poďívala na svet“ odvetila mu. „Ako je medzi ľuďmi?“

„Zle...“ vzdychol si vietor. „Už takmer nevychádzajú z domov. Ich okná zakryl srieň. Pridlho čakajú na jar. Už hádam aj zabudli, že na svete existuje aj iná farba ako biela.“

„Možno by stačilo, keby sa pozreli na moje lupienky.“ Zamyslela sa snežienka.

„Čo keby som spestrila ich čakanie svojou farbou a vôňou?“

„Zamrzneš...“ varoval ju vietor. „Nemôžem nechať ľudí iba tak. Radšej mi pomôž pretlačiť sa na zem.“

Vietor neodolal jej prosbe, odfúkol snehový závej z pukliny. Snežienka pritisla lístky k telu, vystrčila hlavu von. Široko-d'aleko nevidela nič iné, len bielu perinu snehu. Iba v diaľke sa ligotali svetlá neďalekého mestečka.

Prešiel prvý deň, prešiel aj druhý. Osamotená kvetinka začala blednúť a chradnúť, až celkom stratila pôvodné farby. Zelený, ružový aj belasý lupienok sa zmenili na biele – snáď preto, že snehové vločky čoraz hustejšie tancovali okolo jej hlavy, aby ju aspoň čiastočne chránili pred zimou. Snežienka zmeravela od mrazu, čoraz viac sa nakláňala k zemi. O týždeň si myslela, že už zahynie, že sa premení na kus ľadu. Chcela zdvihnúť zasrienenú hlávku k nebu, no už nevládala.

Práve vtedy, keď jej bolo najhoršie, sklonili sa k nej dve teplé ruky. Ozval sa prekvapený hlas: „Úbohý kvietok, kde si sa tu vzal...“

Keď sa precitla z opojenia, ocitla sa v maličkovej váze z hlíny. Nad ňou s hlavou v dlaniach, sedel starček. S úľubou sa na ňu díval a hovoril: „Aký zvláštny kvet. Biely ako sneh.“ Nahol sa k nej a zľahka priložil tvár k jej lupienkom. „Ani

nevonía. Ale zato je v ňom toľko tepla, ako v ťiadnom inom kvete. "Od tých čias všetky sneťienky obetovali svoje farby a vône, len aby mohli priniesť ľuďom teplo.

Sneťienky a narcis

Tento marec bol veľmi krásny. Sneťienky začali rýchlo vykúkať spod snehu. Svoje biele hlávky natočili k teplému slniečku a začali sa rozprávať medzi sebou. Sneťienka Svetlana povedala:

"Sme prvé kvitnúce kvietky, dievčatá.

Majiteľka tejto záhradky, krásna Zuzanka, sa z nás bude tešiť." Usmiala sa a čakala, čo povedia ďalšie kamarátky.

"Už prichádza", pošepkala sneťienka Jarmilka. "Obzerá si celú záhradku a usmieva sa."

Všetky boli zvedavé, čo Zuzanka povie, keď ich uvidí.

Zuzka sa pristavila pri sneťienkach a zvolala: "Sneťienky, divoťienky, vy ste už na svete?"

Túto jej radosť zo sneťienok nemohol preťiť narcis, čo sa akurát vyhrabával spod snehu. Ešte mal dosť času vytřčať sa, lebo narcisy majú kvitnúť až v apríli.

"Zuza, ty si ma vôbec nevšímaš, nepolievaš ma, sneh si mi neodhrnula, nepohnojila si ma...A ja som chcel byť prvý kvitnúci kvet v tvojej záhradke".

Takto jej neprávom vyčítal, až nežné sneťienky museli sklopiť svoje očká.

Veľmi sa hanbili za drzý narcis.

"Zuza, hneď zajtra kúp hnojivo, polej ma, sneh odhrň, nech môžem kvitnúť", rozkázal Zuzanke.

Nuž, chcela mu vyhovieť a urobila, ako si prial. Odhrnula sneh, poliala ho tekutým hnojivom a poradila mu, aby veľmi nevystyrkoval hlávku, lebo narcisy sú citlivé na silný nočný mráz. Kdežebý narcis poslúchol! V noci mráz zosilnel a spálil všetko, čo nebolo dostatočne odolné. Sneťienky zostali, pretože to sú prvé kvietky a veľmi odolné. Preto im hovoríme sneťienky chladné ťienky, divoťienky.

Na druhý deň opäť prišla do záhradky Zuzička a zosmutnela, keď našla mŕtvy zamrznutý narcis.

"Usmej sa Zuzanka", volali na ňu sneťienky.

"Narcisy sú vysadené v celom rade, tie ešte vykvitnú, len jeden z nich bol taký nedečkový."

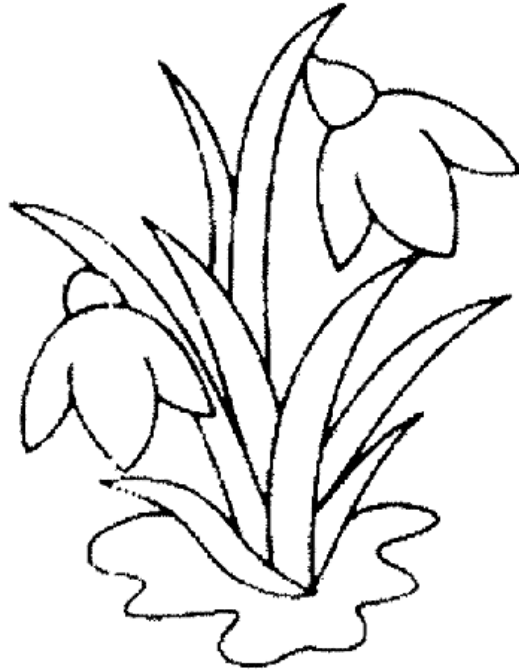
Zuzanka milo na snežienky pozrela a pobrala sa opäť dovnútra , pretože sa vonku dosť zozimilo.

Pracovné listy

S	N	E	Ž	I	E	N	K	A

S

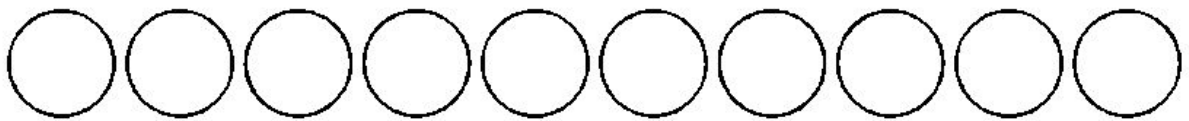
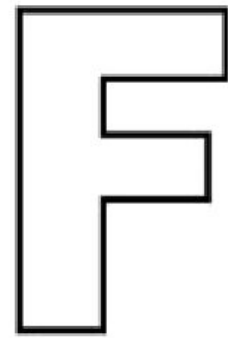
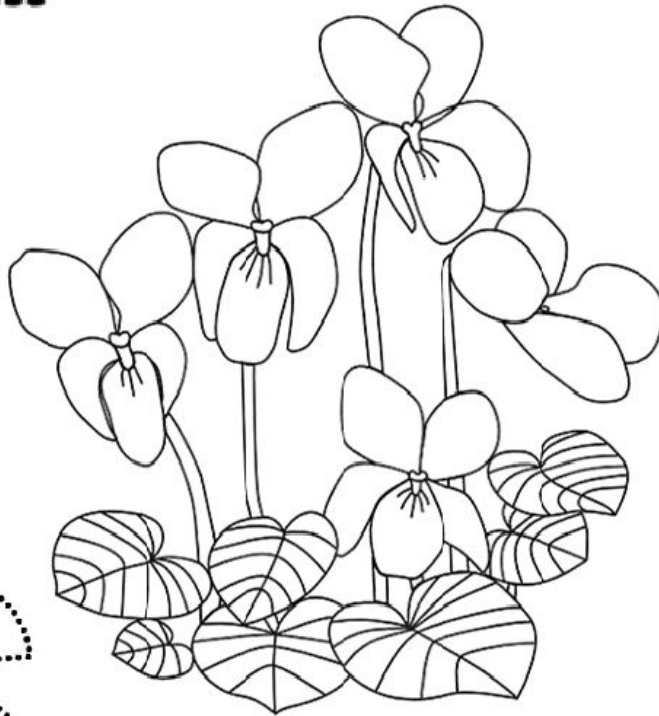
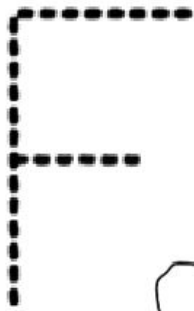
S

g

F	I	A	L	K	A

T	U	L	I	P	Á	N

